

BELLA EN DE BEER

door
Tine van
Berken.

50

Bella en de Beer.

Daar leefde, lang geleden, eens een heer,
Een schatrijk koopman, die drie dochters had,
Drie jonge meisjes, slank en blond en blank,
De mooiste meisjes vast van heel de stad.

De jongste, Bella, was het mooist van al',
En zij was ook de liefste van de drie.
Ze had een goed en medelijdend hart,
Maar de andre zusters, Anna en Marie,

Die waren ijdel en ze dachten maar
Aan mooie kleeren, van fluweel en kant;
Zij sierden zich maar op met strik en lint
En droegen om het haar een gouden band.

Maar daar gebeurde opeens iets vreeselijks :
De rijke man verloor haast al het geld,
Dat hij met zooveel moeite had verdiend.
Nu was het met de meisjes slecht gesteld.

Haar vader huurde een huisje, net maar klein,
En 't lieve leventje was nu gedaan,
Zij kregen nu geen zijden kleeren meer,
En konden niet naar bals of feesten gaan.

De beide oudsten waren heel bedroefd,
Ze zaten op de bank en huilden maar,
En deden niets dan klagen: „Och, Marie!”
»Och Anna, wat is alles hier toch naar.”

Maar kleine Beila, Vaders lieveling,
 Die maakte 't nieuwe huisje net en rein;
 Zij schuurde en boende en poetste heel den dag:
 Haar Vaders woning moest toch helder zijn!

En als ze dan gedaan had, wat ze kon,
 En 's avonds moe van 't werken slapen ging,
 Dan kwam er bij haar bed een goede fee,
 Die zei: „Blijf altijd maar zoo braaf, klein ding!”

Haar vader moest eens voor een tijd op reis,
 En hij nam afscheid van zijn oudste twee.
 »O Vader,” zei Marie, »breng mij een ring.”
 En Anna vroeg: »Breng mij een armband mee.”

»En wat wil Bella?” vroeg hij met een kus.
 »Moet ik voor jou niets medebrengen, schat?”
 »Ja, alstublieft, een roosje,” zei het kind.
 Haar zusters spotten. Wat een vraag was dat!

Maar Vader, die beloofde 't en vertrok,
 Hij reisde ver vandaar door dorp en stad,
 Om geld te winnen voor zijn dochttertjes. —
 Eens, — door een donker bosch ging toen zijn pad, —

En 't was al bijna nacht, — verdwaalde hij
 Het regende, het woei, — 't was schrik'lijk weer
 De naakte boomen zwiepten akelig,
 En hagelsteenen vielen klett'rend neer.

Hij steeg van 't paard, dat rillend stil bleef staan,
 En zocht den rechten weg, maar vond hem niet.
 Daar ziet hij plotseling een schijn van licht;
 Zou dat een woning wezen in 't verschiet?

Hij gaat er heen. — Het is een tooverslot,
 Waarvan de poort vanzelf zich opent. — »Kom,"
 Zoo klinkt een stem, »treed in, maar zie
 »Wat ginds geschreven staat." — Hij keert zich om.

»Wees welkom", leest hij nu. »Mijn
 »Huis staat voor u open;
 »Maar neemt ge iets mee, dan moet
 »Gij 't met den dood bekoopen!"

Nu treedt hij binnen in een schoone zaal,
 De tafel staat gedekt, hij eet en drinkt.
 Wat verder is een slaapzaal met een bed,
 Zoo zacht, dat hij er bijna in verzinkt.

En 's morgens vroeg ontwaakt hij, frisch en flink,
 En dankbaar zegt hij 't gastvrij dak vaarwel. —
 Als 's zomers bloeien rozen in den tuin;
 Eén plukt hij voor zijn kind, en gaat dan, snel.

Maar plotseling woerklinkt een woest gebrul,
 En de aarde heeft. 't Is of een onweer woedt,
 Een beer staat voor hem, met gesperden muil,
 En in zijn oogen straalt een felle gloed.

Het monster brult: «o Mensch, onzaalge mensch,
«Gij staalt mijn goed, — welnu, uw doodsuur slaat!»
De koopman knielt en smeekt: «Heb medelij,
«O 'k Smeek u, dat ge mij het leven laat!»

«Ik heb drie dochters, die 'k verzorgen moet,
«Drie meisjes, jong en mooi, en och, zoo teer.
«Zij zullen beedlen moeten zonder mij.
«Ik bid u, schenk mij toch het leven weer!»

«Hebt gij drie dochtertjes, en zijn ze schoon,
«Dan is er nog één kans tot redding. heer.
«Zend mij er één tot vrouw. Zoo niet,
«Dan zien ze u geen van allen levend weer.»

En huiswaarts trok de vader, 't hoofd gebukt,
En deed zijn droef verhaal. Zij hoorden 't aan,
En elk zweeg stil. 't Werd haar zoo bang om 't hart,
Daar klonk een stem, glashelder: «Ik zal gaan!»

't Is Bella. Rustig staat ze daar. Ze ziet
Alleen wat bleek; maar toch, ze houdt zich goed,
Als ze van Vader en de zusters afscheid neemt.
De grijsaard snikt: «Mijn lieveling, houd moed!»

Zij gaat den weg, die haar gewezen is.
En halverwege wuift ze hen nog toe.
Dan trekt ze voorwaarts weer met nieuwen spoed;
En verder, zonder rust, al is ze moe.

Daar staat ze voor den hoogen slottuinpoort,
En binnen treedt zij in den schoonen hof,
Eerbiedig nadert haar een dienaar, die
Met stillen groet zich voor haar buigt in 't stof.

Eén uur per dag laat zich het ondier zien.
Zij schenkt hem koffie in, al beeft haar hand.
Maar 't beest doet haar geen kwaad, hij ziet haar aan,
Of hij een mensch was, droevig, met verstand.

Eens wierp hij zich aan Bella's voeten, en
Toen vroeg hij smeekend haar, of zij zijn vrouw
Zou willen worden. o, Hij hoopte zoo,
Dat ze eens vrijwillig bij hem blijven wou.

Maar och, dat kon ze niet, al wilde ze ook.
Zij voelde een afschuw voor hem, dien ze niet,
Neen, die ze onmogelijk bedwingen kon.
Al deed ze hem daarmee nóg zoo'n verdriet.

Och, Bella zelf leed ook. Ze dacht zoo vaak
Aan huis. — Er was op 't slot een spiegel, een,
Waarin ze Vader en de zusters zag.
En meestal, als ze zich zoo heel alleen

Gevoelde, stond ze voor dien spiegel, en
Ze tuurde dan naar 't kleine huis en zag
Daar Vader en de zusters, ook bedroefd.
En stiller werd ze en bleeker, elken dag.

De beer kreeg medelijden met haar, en
Hij sprak: »Mijn kind, ik wil niet dat gij lijdt.
»Kom, ga een poos naar huis. Maar keer terug,
»Of 'k sterf van smart. — Je hebt drie maanden tijd.»

En Bella geeft haar woord, met dankbaar hart.
En gaat op weg, beladen met een schat
Geschenken, die hij haar nog medegaf. —
Nu wist zij eerst, hoe lief zij allen had,

Haar vader en haar zusters, nu zij in
Haar eigen prettig huis weer bij hen zat.
Ze waren zoo gelukkig met elkaar,
Dat ze in haar vreugd den tijd geheel vergat.

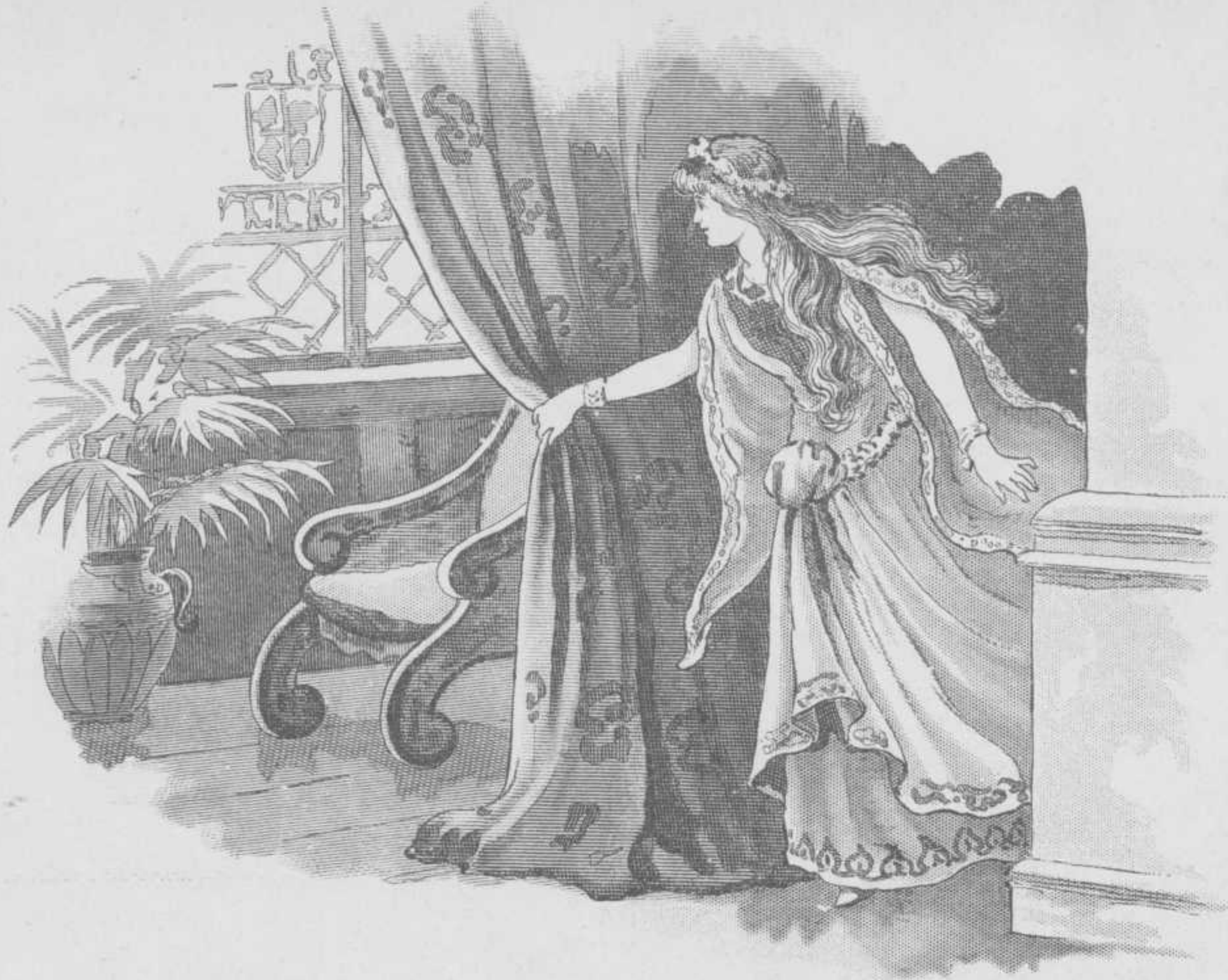
Doch, toen ze sliep, toen kwam haar goede fee
En wees haar op haar plichten, ernstig, zacht;
Verschrikt staat Bella op en maakt zich klaar,
En trekt op reis nog in dienzelfden nacht.

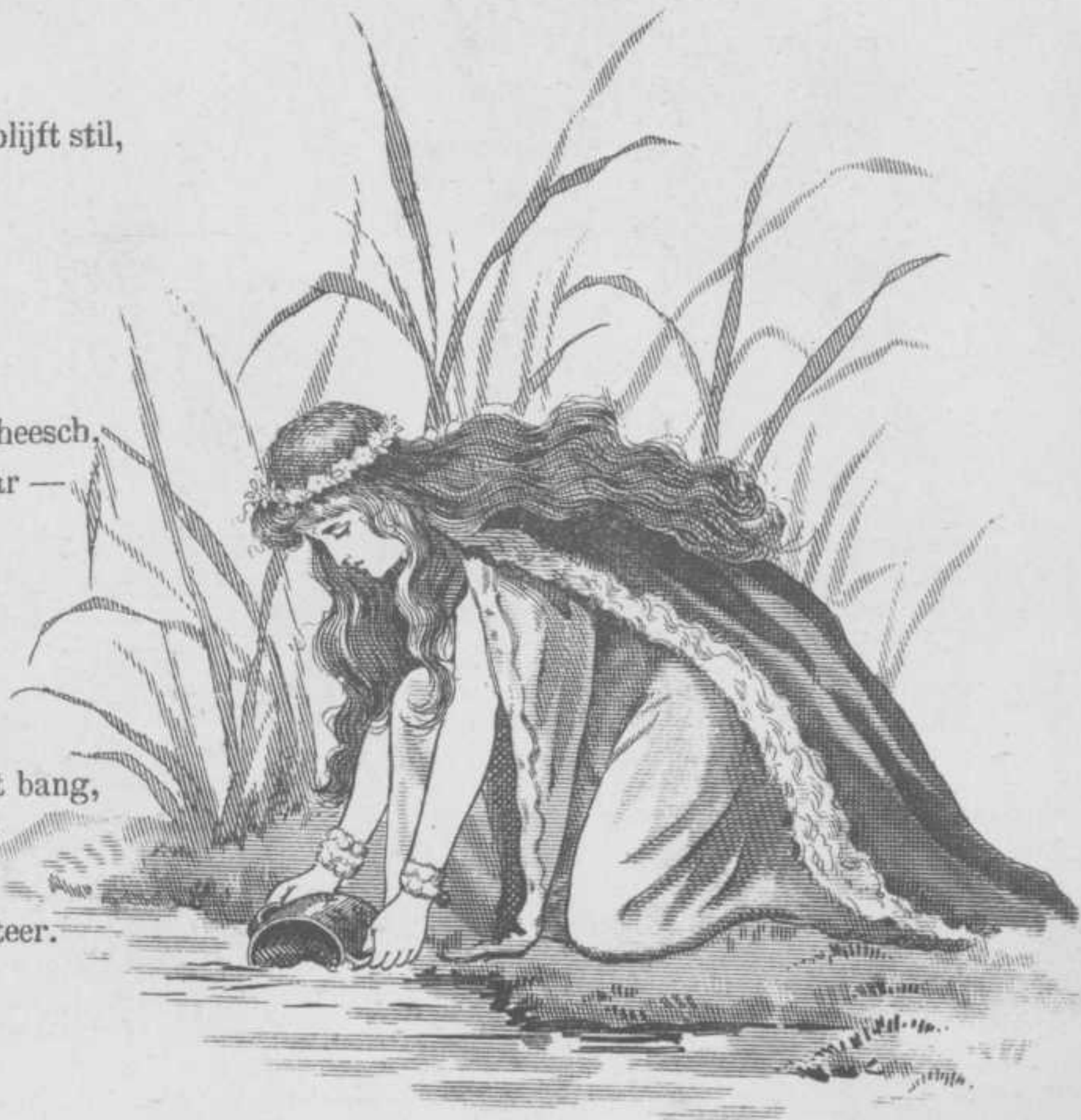

Vermoeid en hijgend komt zij eindelijk aan.
Ze zoekt den beer, en roept — vergeefs, 't blijft stil,
Verlaten ligt het slot, 't is alles leeg,
Het harte klopt haar of het bersten wil.

»Waar zijt ge?» roept zij, en haar stem klinkt heesch,
En doodsbleek ijlt ze naar den tuin, en daar —
Daar ligt hij stervend op het groene mos,
Hij rilt van pijn, en klam is 't ruige haar.

»Door mijn schuld sterven.» Bella's hart klopt bang,
't Is of ze vliegt zoo rent ze naar het meer
En schept frisch water, dat bij gretig drinkt,
En streelt hem met haar handje, zacht en teer.

Ze is nu niet langer bang voor 't ruige vel,
En schreiend legt zij op zijn rug het hoofd,
Haar blanke armen slaat zij om zijn hals,
»Mijn goed, lief dier, wat ik je eens had beloofd,

Daar slaat het dier de droevige oogen op
Het leven, dat verdwijnen ging, keert weer.
Hij richt zich op; — het lijkt een ijde droom,
Wat nu gebeurt: — hij is geen ondie meer!

«Dat deed ik ook; uw Bella is terug,
«Och, sterf toch niet, geloof me, 'k bleef u trouw,
«'k Wil altijd bij je blijven, je vriendin,
«Je makker voor het leven zijn, — je vrouw!»

Geen beest; — Neen, wie zich opheft, en daar voor
Haar staat, — dat is een slanke, jonge man,
Een prins in zijden kled, met schoon gelaat.
«Zeg, méén je deze woorden, Bella, dan . . .»

Zoo spreekt hij dankbaar, «heb je me bevrijd;
«Een heks had mij betooverd. 'k Moest een beer,
Een monster blijven, tot een meisje van mij hield,
En met mij trouwen wou.» — Nog ligt hij neer,

Maar dan, als Bella blozend voor hem staat,
Richt hij zich op, neemt zacht haar bij de hand,
En leidt haar in zijn slot, zijn lieve bruid.
«Zie,» zegt hij, «deze tuin, mijn slot, het land,

Haar vader en de zusters, — allemaal
Heeft zij ze bij zich. 't Is een heerlijk feest.
Ze zijn zoo prettig vroolijk met elkaar,
Neen, nooit is er een blijder feest geweest!

Al wat ik heb is nu uw eigendom.” —
Een kloeke ruiter op een vurig ros
Rent ras naar Bella's huis, en 't duurt niet lang,
Of allen zijn bijeen in prachtigen dos.

Zij leefden lang gelukkig met elkaar.
De heks, die toovren kon, kwam nimmer weer,
En, kinderen, vindt ge 't mooi, dit prentenboek
Wel leest het dan nóg eens, een andren keer!

